

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/83/2018
Identifikačné číslo spisu: 8108204602
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8108204602.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky H. Č., bývajúcej v L. Č.. XX, zastúpenej JUDr. Kristínou Piovarčiovou, advokátkou v Košiciach, Štúrova 20, proti odporcom 1/ E. Ž., bývajúcim v J., E. X, zastúpeným JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou v Košiciach, Štúrova 20, 2/ H. L., bývajúcim v L. Č.. XX, zastúpeným JUDr. Pavlom Piovarčím, advokátom v Košiciach, Štúrova 20, o určenie otcovstva a iné, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20 C 102/2008, o dovolaní odporcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. mája 2017 sp. zn. 2 Co 58/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov v poradí druhým rozsudkom vydaným v prejednávanej veci zo dňa 6. novembra 2015, č.k. 20 C 102/2008-1037 (keď v poradí prvým rozsudkom z 10. decembra 2012 v spojení s doplniacím rozsudkom z 8. júla 2013 právoplatne určil, že odporca 1/ je otcom odporcu 2/) uložil odporcovi 1/ platiť výživné odporcovi 2/ za obdobie od 22. októbra 2004 do 21. októbra 2007 sumou 200,- eur mesačne a za obdobie od 13. marca 2013 do budúca sumou 250,- eur mesačne k rukám odporcu 2/, vždy do 25. dňa toho ktorého mesiaca. V prevyšujúcej časti návrh odporcu 2/ na určenie výživného od 13. marca 2013 do budúca zamietol a zamietol tiež návrh odporcu 1/ na zníženie výživného určeného predbežným opatrením. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 63 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 a § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej „Zákon o rodine“). Povinnosť odporcu 2/ platiť výživné na odporcu 1/ určil za dobu 3 rokov spätne pred podaním návrhu a to za čas od 22. októbra 2004 do 21. októbra 2007 vo výške 200,- eur mesačne. Prihliadal na to, že odporca 2/ bol v tomto období maloletý a otcovstvo odporcu 1/ bolo určené až rozhodnutím súdu, pretože otcovstvo popieral a na výživu maloletého odporcu 2/ do rozhodnutia súdu dobrovoľne žiadnym spôsobom neprispieval. Tieto skutočnosti hodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa na priznanie výživného podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine i za obdobie pred podaním návrhu. Pri určení výživného za obdobie od 13. marca

2013 konštatoval, že odporca 2/ hoci je už plnoletý, stále študuje a pripravuje sa na svoje budúce povolanie, teda nie je objektívne schopný adekvátne okolnostiam samostatne z vlastných zdrojov uspokojovať všetky svoje relevantné životné náklady a naďalej je odkázaný na výživu rodičov. Po preskúmaní schopností a možností navrhovateľky a odporcu 1/ ako rodičov zistil, že navrhovateľka dosahovala a aj dosahuje príjem zo zamestnania prevyšujúci úroveň čistej priemernej mzdy v mieste jej trvalého bydliska a inú vyživovaciu povinnosť nemá. Odporca 1/ hoci nevykazuje žiadny príjem, neuviedol dôvody, pre ktoré nie je zárobkovo činný, takýto stav u neho pretrváva dlhodobo, preto ustálil, že je v jeho schopnostiach zabezpečiť si dostatočný príjem inak. Pokiaľ odporca 2/ žiadal, aby bola odporcovi 1/ uložená povinnosť prispievať mu od 13. marca 2013 do budúca na výživu sumou 800,- eur mesačne, jeho návrh v časti prevyšujúcej určené výživné ako nedôvodný zamietol. Rovnako zamietol aj návrh odporcu 1/ od 1. apríla 2015 na zníženie jeho povinnosť platiť výživné odporcovi 2/, ktorá bola určená predbežným opatrením. O náhrade trov konania za obdobie maloletosti odporcu 2/ rozhodoval podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a za čas plnoletosti podľa § 142 ods. 2 O.s.p. prihliadajúc na pomer úspechu účastníkov v konaní a náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie odporcov 1/ a 2/ rozsudkom z 24. mája 2017 sp. zn. 2 Co 58/2016 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného od 13. marca 2013 do budúca, o zamietnutí návrhu odporcu 2/ v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa plne stotožňuje so závermi rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vyvodil z neho správne skutkové závery a vec správne právne posúdil. K odvolacím námietkam odporcu 1/ uviedol, že nebolo preukázané, že by sa odporca 2/ štúdiom nepripravoval na budúce povolanie a že by bol spôsobilý sám sa živiť, teda z vlastných zdrojov uspokojovať všetky relevantné životné náklady. Ak dieťa študuje a riadne v štúdiu pokračuje na povinnosť platiť výživné nemá vplyv skutočnosť, ak štúdium prerušilo a to aj v prípade, že v štúdiu pokračuje po primeranej praxi kedy bolo zárobkovo činné. Konštatoval, že odporca 2/ riadne zdôvodnil ako prebiehalo jeho štúdium od akademického roka 2012/2013 i dôvody, pre ktoré v akademickom roku 2013/2014 nastúpil na Goetheho univerzitu v Piešťanoch. Za podstatnú považoval okolnosť, že pokračoval v jednom štúdiu toho istého stupňa. Odvolacie námietky, že nebolo preukázané, že odporca 2/ sa riadne pripravuje na budúce povolanie a že je schopný sám sa živiť, nepovažoval za opodstatnené. K odvolacím námietkam odporcu 2/, že výživné malo byť určené v sume 800,- eur mesačne uviedol, že na jeho strane neboli zistené také potreby, ktoré by odôvodňovali určenie výživného v takom rozsahu. Zdôraznil, že výška určeného výživného so zreteľom na všetky okolnosti veci zodpovedá reálnym zárobkovým a majetkovým schopnostiam odporcu 1/. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil použitím ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, 2 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal odporca 1/ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Namietal, že rozhodnutie krajského súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, podľa ktorého pre trvanie vyživovacej povinnosti rodiča voči dieťaťu je rozhodujúca iba samotná skutočnosť štúdia bez toho, aby na jej trvanie mala vplyv dĺžka štúdia na tom istom stupni školy (vysokej), neúspešné viacnásobné ukončenie štúdia na rôznych školách toho istého stupňa, z ktorého bolo dieťa, voči ktorému má rodič plniť vyživovaciu povinnosť, vylúčené pre nespĺnenie študijných predpokladov. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že odporca 2/ nastúpil v septembri 2012 na štúdium Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého bol 31. augusta 2013 vylúčený pre nespĺnenie študijných predpokladov. Vzápätí na to, v októbri 2013 nastúpil na Goetheho súkromnú vysokú školu v Piešťanoch a od roku 2014 opätovne študuje na tej istej škole, ako v septembri 2012. Vychádzajúc zo znenia § 62 ods. 1 Zákona o rodine a jeho výkladu v spojení s čl. 4 tohto zákona, ktorý konštituuje povinnosť všetkých členov rodiny podľa svojich schopností a možností zabezpečovať zvyšovanie hmotnej a kultúrnej úrovne rodiny, ale aj z ustanovenia § 43 ods. 3 písm. b/ Zákona o rodine, podľa ktorého je dieťa povinné plniť si svoje vzdelávacie povinnosti primerane svojim schopnostiam dospel dovolateľ k záveru, že výklad ustanovenia § 62 ods. 1 Zákona o rodine prijatý odvolacím súdom nezodpovedá týmto zákonným ustanoveniam. Takýto výklad by postavil rodiča do pozície, kedy by bol odkázaný na svojvôľu dieťaťa, ktoré by si neplnilo študijné

povinnosti a potom, čo ho vylúčia pre nesplnenie študijných predpokladov by pokračovalo v štúdiu na tej istej škole odkiaľ už raz bolo vylúčené, potom čo si „oddýchne na inej vysokej škole“. Plnoleté dieťa nemôže byť ani v konaniach podľa Zákona o rodine zvýhodňované oproti rodičom takým výkladom zákonných ustanovení, ktorý nastoľuje hrubú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami účastníkov týchto rodinnoprávných vzťahov. Dovolateľ navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a v celom rozsahu vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že odporca 2/ dôvody ukončenia štúdia na predchádzajúcich vysokých školách riadne vysvetlil. Poukázala na to, že aktuálne odporca 2/ študuje druhý ročník na Fakulte medzinárodných vzťahov Viedenskej univerzity. Predtým rovnaký odbor študoval na Ekonomickej univerzite v Bratislave, avšak v prvom ročníku pre zdravotné problémy a operačný zákrok na Onkologickom ústave v Bratislave štúdium ukončil. Následne začal študovať na Goetheho inštitúte, ale keďže sa škola zrušila, vrátil sa späť na pôvodnú univerzitu. Pre štúdium vo Viedni sa rozhodol kvôli lepšiemu uplatneniu na trhu práce. Na záver vyjadrenia poznamenala, že odporca 1/ nikdy neplatil riadne výživné, o čom svedčí niekoľko trestných stíhaní a jedno obvinenie na jeho osobu, navyše sa odporcovi 2/ vyhráža SMS-kami a telefonátmi.

5. Odporca 2/ sa k dovolaniu nevyjadril.

6. Od 1. júla 2016 sa na konania vo veciach plnoletých osôb vzťahujú ustanovenia zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „C.m.p.“). Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 2 ods. 1 C.m.p.). To platí i pre konanie o dovolaní.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov - ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Ako už najvyšší súd konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. napr. sp. zn.1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012, 8 Cdo 67/2017). Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

10. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva

opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

11. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

12. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.).

13. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p.. Aby na základe dovolania podaného podľa tohto ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, totiž dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

14. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

16. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

17. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 225/2016, 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 2/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 158/201, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 95/2017, 4 Cdo 118/2017, 5 Cdo 12/2017, 5 Cdo 87/2017, 7 Cdo 20/2017, 7 Cdo 42/2017, 8 Cdo 73/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 49/2017).

18. Dovolateľ namietal, že súdy nižších stupňov nesprávne posúdili naplnenie hypotézy ustanovenia § 62 ods. 1 Zákona o rodine o dobe trvania vyživovacej povinnosti rodičov k deťom do času „kým deti nie sú schopné samé sa živiť“. Mal za to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí vychádzal z nesprávnych kritérií pri posudzovaní schopnosti odporcu 2/ samostatne sa živiť. Vychádzal zo zistenia, že odporca 2/

sa štúdiom na vysokej škole pripravuje na výkon budúceho povolania, neprihliadal však na dobu trvania jeho štúdia, ani na skutočnosť, že niekoľko krát opätovne začínal štúdium rovnakého stupňa na rôznych vysokých školách potom, čo pre zlé študijné výsledky musel štúdium ukončiť. Dĺžka trvania štúdia, nie len samotné štúdium, by mala mať, podľa dovolateľa vplyv na trvanie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom.

19. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

20. Vzhľadom na charakter citovaného ustanovenia § 62 ods. 1 Zákona o rodine, ktoré patrí k právnym normám s neurčitou (abstraktnou) hypotézou, je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti prípadu, sám túto hypotézu vymedzil. Zákon prikazuje súdu prihliadať na schopnosť dieťaťa sa živiť. Súd zisťuje, či je dieťa schopné samostatne, z vlastných zdrojov uspokojovať všetky relevantné životné náklady. Vyžaduje sa, aby táto schopnosť napĺňala požiadavku trvalosti tohto stavu, príjem náhodného charakteru nemožno považovať za nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť. Na schopnosť dieťaťa samostatne sa živiť má vplyv aj absolvovanie štúdia na vysokej škole. Samozrejme, súd by mal skúmať primeranosť dĺžky jeho trvania, posúdiť okolnosti, pre ktoré dieťa štúdium opakuje, prípadne, prečo sa rozhodlo pre zmenu vysokej školy a tieto vyhodnotiť pri vymedzení hypotézy ustanovenia § 62 ods. 1 Zákona o rodine.

21. Uvedená otázka schopnosti dieťaťa samostatne sa živiť je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pokiaľ je teda účelom § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zo širších hľadísk tiež to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej, právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky (akou je určenie primeranosti dĺžky trvania štúdia na vysokej škole a ospravedlniteľných dôvodov prechodu na inú vysokú školu počas štúdia) sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach (porovnaj 3 Cdo 226/2017).

22. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že vo všeobecnosti závery súdov pri posudzovaní uvedenej otázky sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov sudy viedli k prijatiu tohto-ktorého rozhodnutia. Dovolací súd je toho názoru, že nie je možné precedenčne zaviazat' sudy ku konkrétnemu spôsobu rozhodovania pri existencii určitej okolnosti, keďže konštatovanie kedy vzniká schopnosť dieťaťa samostatne sa živiť je vždy výsledkom posúdenia individuálnych skutkových okolností každej prejednávanej veci vo vzájomných súvislostiach. Vďaka tomu potom môže súd prijať celkom jedinečné a konkrétne závery "šité na mieru" pre ten-ktorý prípad. Preto ani nemôže reálne existovať ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu ohľadom spôsobu určenia kedy možno hovoriť o schopnosti dieťaťa samostatne sa živiť v súvislosti so štúdiom na vysokej škole, pretože každé jedno rozhodnutie je individuálne pre daný prípad a nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady, i keby formálne vykazovali rovnaké skutkové okolnosti. V posudzovanom prípade sudy nižších inšancií náležite aplikovali § 62 ods. 1 Zákona o rodine. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálili, že odporca 2/ sa štúdiom na vysokej škole sústavne pripravuje na svoje budúce povolanie, a to, že zmenil predchádzajúcu vysokú školu bez jej úspešného absolvovania nie je skutočnosť, ktorá by mala vplyv na trvanie vyživovacej povinnosti odporcu 1/ (otca) voči odporcovi 2/ (synovi) .

23. Najvyšší súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Dovolanie odporcu 1/ proti rozsudku odvolacieho súdu tak nie je dôvodné, preto ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.